

KAPITOLA PRVNÍ

KUKLA A MOTÝL

Té noci jsme spolu já a Edrik Resian uzavřeli jistou dohodu, a porušili tak jedno z nejtěžejnějších pravidel Hry maskovaných gentlemanů. Ale nepředbíhejme...

Bylo něco po půl dvanácté, když Edrik Resian vystoupil z tramvaje číslo šest na zastávce Přístavní zákrut. *Deset let erilianských tramvajových drah* hlásal modře a zlatě vyvedený nápis na jejím boku. Tramvaj dvakrát zacinkala a odjela do noci. Z baru U Trsající ropuchy se potměnou ulicí nesly tlumené tóny jazzu.

Dveře baru se prudce otevřely, zlatavé světlo na chvíli zalilo dlažební kostky Přístavní ulice a rozdováděné hudební výplody trubky, saxofonu a kontrabasu zesílily. Spolu s nimi se z baru vyhrnuly tři postavy. Dva pánové a jedna slečna, na kterých se toho večera Šotkova whisky a další nápoje rozličných chutí a barev podepsaly nemalou měrou. Slečna vrávorala na vysokých podpatcích zavěšená do svých dvou společníků. Jeden měl kravatu uvázanou kolem hlavy, druhému chyběla pravá bota, takže po kočičích hlavách klopytál jen v ponožce. Evidentně mu to ale ani v nejmenším nedokázalo pokazit rozesmátou náladu, kterou trojčlenná společnost sdílela.

Edrik Resian je pozoroval z chodníku na opačné straně ulice. Opilá trojice jeho přítomnost zřejmě vůbec nezaregistrovala, a když se jí s vynaložením značného úsilí podařilo obejít pouliční lampu, odpotáčela se Přístavní ulicí vstříc dalším barovým štacím. Edrik si posunul placatou tvídovou čepici hlouběji do čela a s rukama v kapsách saka přešel tramvajové koleje. Do baru U Trsající ropuchy ale nezamířil.

Dlouhá řada pouličních lamp osvětlovala přístavní proměnadu. Tak jako vždycky. Vlny šumivě narážely do boků kotvících plachetnic. Tak jako vždycky. Oči kamenného draka obmotaného kolem jehlanovité věže majáku zářily do sametově nafialovělé noci. Tak jako vždycky. Tak jako každé první úterý v měsíci.

Edrik by ke skladišti číslo pět trefil i po slepu. Ten ponuře vyhlížející přístavní dok pamatoval už hodně let i zim, nemluvě o všech těch jarech a podzimech. Tmavozelený nátěr se oloupal už dávno a na hrubých dřevěných stěnách se držela jen jakási jeho mizivá oprýskaná připomínka. Edrik se ještě naposledy rozhlédl na obě strany a tiše vklouzl do pootevřených vrat. Uměl být elegantně nenápadný. Vždy a za každé situace. To byla jedna z předností, kterých si Společnost maskovaných gentlemanů cenila nejvíce.

Několik zapomenutých dřevěných beden a dlouhé řady až do stropu vysokých prázdných regálů, do kterých bylo kdysi ukládáno zboží dovezené plachetnicemi z jihovýchodních moří. Pochopitelně nechyběly efektní pavučiny a tlusté vrstvy prachu.

Skladiště číslo pět před čtyřmi lety někdo koupil a přestalo se využívat. Dotyčný ho koupil právě proto, aby se přestalo využívat. Aby se na něj zapomnělo. Jen několik málo vybraných jedinců vědělo o tom, že v nejvzdálenějším a nejzastrčenějším koutě je v podlaze litinový poklop. Poklop s vyraženým symbolem draka obmotaného kolem jehlanovité věže stojící na malém skalnatém

ostrůvku v moři. A Edrik Resian byl jedním z těch, kteří o poklopu věděli.

Když se mezi prázdnými regály propletl až na konec skladiště, klekl si na jedno koleno a sundal si rukavici ušitou z jemné černé kůže. Prsten se zeleným kamenem mandlového tvaru přesně zapadl do prázdného oka dráčka na poklopu. Ozvalo se cvaknutí a poklop se během okamžiku rozplynul jako pára nad hrncem.

Edrik vykouzíl v dlani malý plamínek a hodil ho do temnoty, kterou pod sebou zmizelý poklop odhalil. Kruhová šachta byla poměrně úzká a její dno se ztrácelo v nedohlednu. Nic pro člověka trpícího klaustrofobií nebo závratěmi. To naštěstí nebyl Edrikův případ, protože se bez sebemenšího zaváhání pustil po dlouhém kovovém žebříku dolů. Plamínek se vznášel vedle něj a osvětloval stěny šachty z červených cihel. Po několika minutách seskočil Edrik z poslední příčky žebříku na studenou kamennou podlahu. Vznášející se plamínek teď vyrazil dlouhou chodbou kupředu a on jej následoval. Z nízkého klenutého stropu kapala slaná voda.

Když Edrik došel až na konec chodby, zastavil se u paty kovového točitého schodiště, které stoupalo kamsi vzhůru do temnoty. Světlo plamínku nedosahovalo dál než na několik prvních schodů, Edrik ale moc dobře věděl, kam schodiště vede. Z kožené tašky teď vytáhl pečlivě složený tmavohnědý plášť. Přehodil si jej přes ramena a u krku zapnul ozdobnou sponu. Placatou tvídovou čepici schoval do tašky, odkud vzápětí vytáhl masku. Měla tvar nočního motýla, jehož křídla byla vymodelována tak, aby zakrývala většinu obličeje. Z otvorů mezi ornamenty se teď dívaly Edrikovy šedomodré oči, ve kterých se odrážel kouzelný plamínek. Tmavá kápě pláště pak dotáhla čarodějův inkognitostyl k dokonalosti a Edrik Resian se vydal v doprovodu vznášejícího se plamene po točitém kovovém schodišti vzhůru.

„Poslední Můra přiletěla k ohni,“ přivítal Edrika Strážce majáku. Jeho slova byla obalená notnou dávkou sarkasmu. Stál oděn ve svém

tmavofialovém plášti uprostřed šestihranné místnosti, jejíž šikmé kamenné stěny se někde vysoko nad hlavami všech přítomných sbíhaly k jednomu bodu. Prostor osvětlovalo několik desítek vznášejících se plamínek a kovové točité schodiště stoupalo až k jejímu vrcholku. A ještě dál, do hlavy kamenného draka obmotaného kolem věže.

„Jak jsem již říkal, než nás opozdilý Noční motýl poctil svojí přítomností, při úkolu, který vám dnes zadám, se bude moci naplno projevit vaše kreativita.“ Strážcova maska se čtyřmi křídlově bílými obličejí, z nichž se každý díval na jinou stranu, naháněla lehkou husí kůži.

Byli tu všichni. Černé kočky s maskami elegantně šelmovitými, Cylindrovci, kterým z vysokých klobouků spadaly přes obličej tmavé závoje, Snílci se škraboškami ve tvaru stříbrných měsíců a samozřejmě ostatní Noční motýli, ke kterým se teď Edrik připojil. A taky Piškvorky.

Nikdo z Nočních motýlů ani z ostatních maskovaných týmů nechápal, jak si mohli vybrat tak zoufale netematické a provokativně dětinské jméno. Piškvorky byli jen dva. Žádné pláště ani kápě, klobouky nebo cokoli připomínající eleganci a důstojnost Maskovaných gentlemanů třeba jen vzdáleně. Jenom obyčejný černý overal s rolákem a přes hlavu přetažené cosi jako pytlík nebo kukla z rezného plátna neuměle sešitá velkými stehy. Nikde žádné otvory pro ústa a nos, jen v místech očí měly oba dva Piškvorky všité symboly z tmavé látky. Na jednom oku křížek tvaru písmene X, na druhém černý kroužek.

Zjev piškvorek je svým způsobem ještě strašidelnější než všechny čtyři tváře Strážce, pomyslel si Edrik, když se spolu s ostatními Můrami postavili kolem malého kulatého stolku, na kterém už ležel připravený dnešní hlavolam. Mosazná koule o velikosti lidské pěsti složená z několika mechanických součástí. Další čtyři navlas stejné hlavolamy, které Strážce sám vymýšlel i konstruoval, leže-

ly na čtyřech navlas stejných dřevěných stolicích. Kolem každého z nich se shromáždil jeden maskovaný tým.

„Začněte, jakmile odpočítám tři... dva... jedna...“

Všichni se pustili do usilovného luštění záhady kulatého hlavolamu. Zadání dnešního úkolu bylo ukryté uvnitř. Tak jako při každém setkání Maskovaných gentlemanů. Háček ale spočívá v tom, že si Strážce měsíc co měsíc vymyslí a sestrojí úplně nový typ hlavolamu. Komu se jako prvnímu podaří mosaznou kouli otevřít, jako první bude znát zadání a jako první se také bude moci pustit do plnění úkolu. Náskok většinou rozhodoval o vítězi. Ozývalo se cvakání, vrzání a otáčení součástkami. Hlavolamy putovaly z ruky do ruky a každý člen týmu se postupně pokoušel vymyslet správný a jediný způsob, který by kouli otevřel.

Nejednou jsem uvažovala o tom, jak bych odpověděla, kdyby mi někdo položil dotaz *Co je podstatou a smyslem Hry maskovaných gentlemanů?* Úvaha to byla pochopitelně čistě teoretická. Nikdy by mi nikdo nemohl takovou otázku položit a já bych na ni nemohla nikdy odpovědět. A to z toho prostého důvodu, že o Hře maskovaných gentlemanů neví kromě jejích účastníků a Strážce majáku vůbec nikdo. A právě to je její podstatou. Jednou z podstat.

Někdo by Hru maskovaných gentlemanů jistě označil jako kratochvíli rozmazlených dítek a lidí, kteří si můžou dovolit komfort přebytku volného času. Někdo jiný by zase řekl, že si snad svými riskantními a na první pohled nesmyslnými hrami maskovaní gentlemani cosi kompenzují. Na obou tvrzeních zřejmě bude aspoň nějaká ta částička pravdy. Ale hlavně tu jde o recesi. O kombinaci umění a adrenalinu. HMG je určena pro ty jedince, kteří se touží projevit a zůstat přitom v anonymitě. Pro ty, kteří chtějí pomocí extravagance nepatrně rozvrátit zatuchlý řád erilianské společnosti. Vše je ale prováděno ve vši tichosti a eleganci, pod rouškou noci a naprosté bezejmennosti.

Edrik Resian protácel mosaznou kouli v prstech. Ve vzduchu visela napjatá atmosféra plná vzrušení a nervozity. Zatím se žádnému z pěti týmů nepodařilo hlavolam otevřít. Strážce stál na vyvýšeném stupínku uprostřed toho všeho, jeho čtyři bílé tváře sledovaly dění a nikdo si nebyl jistý, kam se doopravdy dívá.

Pravidlo číslo jedna: Nikdy se během plnění úkolů nenechat chytit.

Pravidlo číslo dvě: Nikdy se během plnění úkolů nenechat odmaskovat. Odmaskování znamená okamžitou diskvalifikaci.

Pravidlo číslo tři: Úkol je uznán za splněný tomu z týmů, který splní zadání jako první.

Pravidlo číslo čtyři: Po splnění úkolu je výsledek sférograficky zdokumentován.

Pravidlo číslo pět: Maskovaný gentleman je vždy a za všech okolností neviditelný pro oči nezasevěnců. Pohybuje se tiše jako stín. Nenápadná elegance je na prvním místě.

Edrik zkoušel všechny možné i nemožné pozice mosazných součástek, otáčel jimi a přesouval je. Byl si jistý, že už je blízko. Potřeboval by ještě pár vteřin a...

„Piškvorky otevřely hlavolam jako první!“ pronesl Strážce zvukným hlasem, který se zesílen ozvěnou nesl celou jehlanovitou věží. Mezi ostatními maskovanými týmy to znepokojeně zašumělo. Můrám hýbaly Piškvorky žlučí už dlouho. Než se ti prevíti s látkovými pytlíky na hlavách tak drze vetřeli mezi Maskované gentlemany, drželi si Noční motýli s přehledem skoro půl roku v kuse status šampionů. Piškvorky jim od té doby už pětkrát přebraly Zlatou stuhu. Rozhodně nehýbaly žlučí pouze Můrám, ale i Kočkám, Cylindrocům a Snílkům.

Vlastně se jim vůbec nedivím. Jenže já a Orian jsme prostě

(ve vši skromnosti samozřejmě) bezkonkurenčně nejlepší. To neříkám proto, že bych se chtěla nějak vytahovat. Je to prosté konstatování skutečnosti.

Když se koule v Oriho rukou otevřela, vypadl z ní kus srolovaného papíru převázaný lesklou fialovou stužkou. Popadla jsem ruličku, a zatímco ostatní týmy ještě zápolily s hlavolamy, já a Orian jsme už utíkali dlouhou podmořskou chodbou, která vedla od Dračího majáku ke skladišti číslo pět.

„Ani ne dvě minuty,“ pronesl Orian, spokojený se svým dnešním výkonem, když jsme vylezli z šachty mezi zaprášené regály a bedny. S hlavolamy všeho druhu to skutečně uměl. „Nový rekord. Ukaž mi to.“

„Ted' ne,“ řekla jsem a schovala zadání úkolu do kapsy svého overalu. „Až se uklidíme na bezpečnější místo.“

Ze skladiště číslo pět jsme vyběhli zadním vchodem a zmizeli v úzké tmavé uličce, kterou mají v oblibě především krysy. Ori si vyhrnul kuklu k nosu a zapískal na prsty. Tuhle obdivuhodnou dovednost jsem se nikdy nebyla schopná naučit. Ze střechy doku se v tu chvíli snesl k zemi černý stín. Mohutná temně lesklá křídla šustivě prořízla noční vzduch a obrovský šelmodravec přistál s tichým dusnutím před námi. Zděšené krysy se s pištěním rozutekly.

„Ahoj Zerafiane.“ Pohladila jsem gryfa po svalnatém hrudníku, na kterém přecházelo černé peří v ještě černější srst. Pohled v jeho jantarových očích jasně říkal: „Co vám tak dlouho trvalo?“

Ori se vyhoupl gryfovi na záda a já se usadila hned za ním. Zerafian nabral vzduch do křídel a během okamžiku jsme byli ve vzduchu.

„Ale, ale,“ řekl Ori a ukázal dolů, „copak se nám to tam vynořilo?“ Několik metrů pod námi se ze skladiště vyhrnulo všech pět Múr. Evidentně se jim hlavolam podařilo rozlousknout jen chvilku po nás. K férové hře to sice mělo daleko, mě ale začínaly svrbět prsty a prostě jsem si nemohla pomoci. Mravenčí kouzlo mi z dlaně

vyletělo skoro samovolně a za pár vteřin už jsme slyšeli nesrozumitelné nadávky konkurenčního týmu. Minimálně tři Noční motýli se teď dole pod námi ve svých trapně důstojných pláštích svíjeli, ošivali a drbali. Každá minuta náskoku je dobrá a tohle kouzlo je poměrně účinná zdržovací metoda.

„Dobře ty,“ řekl Ori a se smíchem jsme vyrazili nad střechami Eri-lianu směrem k Obchodní čtvrti. Nebeská věž se na Osmisměrném náměstí tyčila do výšky a stovky světél pod námi vytvářely dojem, jako by celé město bylo jednou velkou lucernou zářící do tmy. Noční létání nad Erilianem zbožňuju už od tří let. Děda si mě tehdy poprvé posadil před sebe a vzal mě i Oriana na krátký vyhlídkový let.

„Zkusíme to tamhle,“ řekla jsem a ukázala na členitou střechu Seveliových lázní. Zerafian začal okamžitě klesat a za chvíli jsme tiše přistáli na vrcholku masivního komínu.

„Tak už mi ten papír ukaž,“ řekl Orian nedočkavě, když jsme slezli z gryfích zad a posadili se na okraji komína. Když jsme si zadání přečetli, vyprskl Ori smíchy. „Tak myslím, že už ta hra pomalu začíná lézt Strážci na mozek.“

„Je pravda, že dneska je to ještě o něco potrhlejší než obvykle. Určitě to ale bude mít úspěch.“

„To jistě, když je zítra imatrikulace. Budou tam všichni profesoři a všichni lidi je uvidí.“

„Evidentně Strážcův záměr. Má prostě svůj osobitý smysl pro humor.“

„Tak do toho,“ pobídl mě Ori a vyhoupl se na masivní gryfí hřbet. „Ať už to máme za sebou. Zítra vstáváme brzy.“

„Jindy projevuješ víc nadšení,“ poznamenala jsem, když jsme se opět vznesli do vzduchu a zamířili směrem k areálu Univerzity magických věd.

„Někdy si říkám, proč to vlastně děláme.“

„Protože je to zábava. A hlavně kvůli...“